

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ИЗВЪНРЕДНО ПОЛОЖЕНИЕ

chitanka.info

Дните се търкалят бавно и падат един върху друг като лъскави зърна в кехлибарена броеница. Сливат се, превръщайки се в голям безформен къс безвреиме. Не съм излизал вече почти седмица. Извънредно положение. Няма как. Усещам страха и коварната неизвестност, полепнали по всичко навън. Заедно с невидимата заплаха — вируса. Осъзнавам, че светът, България и ние самите никога вече няма да бъдем същите.

Питам се дали това е началото на края или края на началото. Чувствам главата си като лунапарк от 80-те години на миналия век, а мислите ми са като блъскащи се колички. Заедно с тях и едни и същи изрази: „потвърдени случай“, „затягане на мерките“, „карантина“, „дезинфектанти“, „маски“, „кризисен щаб“, „пандемия“...

Мемета с ген. Мутафчийски заливат мрежата — заедно с предизвикващи настръхване клипове на легла с болни в коридорите на претъпкани италиански болници, изтерзани млади лекари с рани от предпазни маски по лицата си, с ковчезите и ужаса от Бергамо. Усещам, че трябва да подишам малко чист въздух. Излизам на терасата. Мирише на пролет. Тя е тук. Слънцето огрява дружелюбно квартала и учудено сякаш се пита къде са хората.

Двама младежи, които явно се мислят за недосегаеми, вървят важно по улицата. Единият суетно поспира пред витрината на близкия магазин и се оглежда изпод оскубаните си вежди. За тях очевидно не важат предпазните мерки. Понякога си мисля, че младостта и глупостта наистина са сестри. Или пък не? Объркан съм.

Преглъщам една ругатня по техен адрес, докато гледам как един старец бавно пъпли по другия тротоар. В едната си ръка държи мрежестата си пазарска чанта, а с другата стиска бастуна си.

— Къде си тръгнал, дядо Кольо? — подвиква магазинерката през маската си, докато е навън, за да напръска с нещо дръжката на вратата. — Не знаеш ли, че трябва да си стоиш вкъщи?

Той спира за момент. Подпира се на бастуна си. Усмивва и се и казва:

— Какво казваш, момиче? Глух е.

— Не знаеш ли, че трябва да си стоиш вкъщи? — напруга се тя да извика по-силно и ясно, за да я чуе.

Той се замисля, преди да отговори:

— Знам аз. Знам. Ама нали трябва да ида до пазара? Няма кой!

— Опасно е! — опитва се да го сплаши жената.

— Какво да правя?! — риторично отговаря той с философско примирение и поклаща глава. — Абе... тя моята се е видяла. Ами вие да сте здрави!

После продължава с бавна стъпка дългото си пътуване към Четвъртък пазара.

Става ми още по-тъжно и отивам да си измия за пореден път ръцете в банята. Умишлено не се поглеждам в огледалото. Не искам да видя отново лицето на собственото си чувство за несигурност. Вместо това чувам весела глъчка. Двете хлапета на комшиите над нас радостно се плацикат. Изумително е как топлата вода може да направи децата щастливи. Слава богу! Поне някой успява да е щастлив в тези дни.

Трябва да се взема в ръце. Особено сега — в условията на дистанционно обучение. Преглеждам какво имам за утре. После отскачам до Google classroom, за да проверя как върви регистрацията на децата по виртуалните класни стаи. Чувам как пристига поредното съобщение в месинджър. В последните дни това е особено познат звук. Отварям го, готов да помогна. Една млада дама от пети клас ме пита дали да качи домашната си за траките. Отговарям ѝ, че се е справила страхотно, че се гордеа с нея. Усецам как се замисля какво да ми отговори. Пише нещо, изтрива го с колебание. После ми изпраща само едно изречение. Прочитам го. После пак. Усецам как настръхвам, а някой сякаш ме хваща за гърлото, докато отново се вирам в екрана:

— Обещавам да бъда по-смела, когато се върнем в училище!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.